

Ποιητικὰ , (φωνάζω)
 Ποιητικὰ διαβάζω
 Ολόκληρους τρεῖς χρόνους ,
 Μὲ κόπους καὶ μὲ πόνους.
 Καὶ μ' ὅλα τοῦτ' ἀκόμα ,
 Οὔτ' ἓνα στίχου κόμμα
 Δὲν ξεύρω ἢ ἀρχινίσω
 Διὰ νὰ στιχουργήσω.
 ὦχ! φίλε μου , μὲ λέγει ,
 Ὁ δάσκαλός σου φταίγει ,
 Ὅπου δὲν ἔχει τρόπον ,
 Καὶ χάνεις τόσον κόπον.
 Πλὴν ἂν τὸν παραιτήσης ,
 Κ' ἐμέν' ἀκολουθήσης ,
 Ἐγὼ σὲ τὰ μανθάνω
 Εἰς μιὰν στιγμὴν ἀπάνω.
 Ζητ' ὅμως , πρὶν ἀρχίσω ,
 Μισθὸν , νὰ σὲ φιλήσω
 Γλυκὰ , γλυκὰ , ἔς τὰ χεῖλη ,
 Γιὰ νὰ γενοῦμεν φίλοι.
 Ἄν , λέγω , ἀρκετός σου
 Ἦν τοῦτος ὁ μισθός σου ,
 Νὰ , δάσκαλε , τὰ χεῖλη.
 Καὶ ὅσον θέλης , φίλει.